

1. LA BOMBOLLA VIRTUAL

Internet és perillós i extraordinari. Les xarxes són xivarri i murs de consolació. També són paradoxes. Malgrat que es diguin socials, et poden tornar antisocial. Les llistes d'amics no ajuden gaire a no desesperar-se. A vegades aixequem murs al nostre voltant, no per allunyar-nos, sinó per saber qui se'ls saltaria per salvar-nos.

🐦 @Llunàtica Les idees se m'escapen quan no tinc internet, i quan en tinc, se me'n van.

La noia que es fa dir Llunàtica escolta música dins una càpsula il·luminada. La seva cambra sembla una nau espacial, blanca i metàl·lica, inspirada en la ciència-ficció. Llàstima que se li hagi penjat l'univers com al déu del Twitter. Fins fa no gaire, la seva nebulosa era un seguit d'estrelles; ara, està clafida de forats negres. Podrà reinicialitzar la seva galàxia? I si se li perden els planetes, la memòria i els programes?

Els robots li fan companyia. Les joguines continuen a l'habitació: el Fafà, l'Eco i el Tritó. Per bé que ja no els cuida com

abans, no en fa anar mai els noms de fàbrica, tan impersonals (Furby, Kismet i Tamagotchi). Tampoc no els treu la bateria. Seria com si els matés. Els cops que ho ha fet ha plorat i tot.

El seu nom real és Elexa. És molt prima i du auriculars. El volum, altíssim, la separa de l'aire; l'aïllament està aconseguit: fora família, fora món. Tanmateix, la potència acústica no li debilita els pensaments; potser perquè no poden ser-ho més. La noia que no menja no pot insonoritzar-se. Malgrat totes les defenses, se sent raonar i les frases angoixoses que escriu al Twitter i al blog la roseguen per dins.

Millor quedar-se al llit. Un dia no m'aixecaré més. No puc llegir, ni menjar, ni pensar, ni moure'm. Ni tan sols els pensaments són meus, a hores d'ara. Quin soroll fa una persona quan es trenca? No cap. Silenci absolut, per això impressiona.

Com totes les persones assídues a internet, viu dins un zòrbing. La càpsula la protegeix de l'entorn. Gràcies al seu confinament, percep la música en alta fidelitat sense distorsions. La transparència del zòrbing de l'Elexa és prodigiosa. És dels millors del mercat. Malgrat el seu gran volum, de lluny sembla un vel invisible.

L'Elexa té manies com la de mirar-se. Deixa cinc minuts l'espill cap per avall i ja torna a agafar-lo, com si li calgués comprovar si la cara li ha canviat o si encara està viva. També es grava contínuament amb la webcam. Els arxius que acumula per a la posteritat són incomptables.

M'assemblo a mi. Però, sisplau, que no ens confonguin. Parlo en última persona, no en primera. Soc un signe d'interrogació.

Les ortopèdies electròniques l'ajuden a sobreviure com aquells amors que donen la vida i la saquegen. El diari que penja a internet té milers de seguidors. És tan estrany compartir el més íntim. L'Elexa comprova sens parar si té alguna notificació. No ho hauria de fer. Es desconcentra. Està estudiant. Si no arriba a notable, es mor.

Avui he mirat el correu seixanta-set vegades; Twitter, noranta-tres, i he entrat a Friendglobe cent vint-i-dos cops. Que poc que m'ajuda la xarxa. Estic gastant-hi la vida. Encara que no acabo de saber on m'ignoren més: si online o offline.

🐦 @Maganix Porque é que existe tanta merda virtual e nao existem abraços virtuais?

El planeta s'està omplint de persones excessivament connectades i soles. Dins de cada bombolla virtual, hi ha una mò-nada autosuficient. Però les nenes que són una monada, pensa l'Elexa, no estan soles. Si jo n'estic, deu ser perquè no soc sexi. Alguns canvien de perfil cada setmana, provant d'oferir el millor de si mateixos, ni que sigui mig fals. Que atractiu que és tothom; i que atrevit! Avui aquest àlies, demà un altre. Després, a la realitat, són vulgars. L'Elexa prefereix quedar-se darrere el teclat com si ella fos transparent, i que la Llunàtica parli per ella. Entre les dues pensen tantes coses alhora que no aconsegueix diferenciar les que són seves ni les que li fan mal de les que no.

Què faria sense xarxes? Podria estar sense ordinador. Però sense l'Aerytod i l'Skymòbil, no.

Besa els seus aparells i es mira a les pantalles que li fan d'espill. A la cambra, sona música avantguardista i no pas el pop o el tecno que escolten els de la seva edat. Ella s'ha de diferenciar en tot. No pot ser com els altres. No ho és.

Aquesta cançó és jo. Soc jo. Que irònic trobar més suport en una cançó que en una persona.

La comunió entre l'Elexa i la música és intensa. Al Conservatori, treu bones notes d'harmonia, però no se'n surt amb els instruments. D'aquí la seva frustració. No obstant això, comprèn les combinacions laberíntiques dels sons. La seva devoció, però, és excessiva. L'Elexa està posseïda per la xarxa, per l'ano-

rèxia i per la música. Si una sola d'aquestes influències ja és difícil de vèncer, tres és quasi impossible.

La música és la meva droga. L'amiga que no falla mai. Sap quan estic feta pols i quan toca alegria. No puc córrer sense la meva playlist. Ni estudiar, ni dutxar-me, ni despertar-me, ni dormir. Sosteniu-me, sostinguts... Escolto l'estranya La# menor. Gairebé no hi ha obres en aquesta rara tonalitat de set hashtags: l'A-sharp, l'afilada, la inexistent. Jo també existeixo molt poc i sono molt rara, amiga La sostinguda menor. Només vull estar sola escoltant l'mp15. Demano tant?

2. ENXARXADES

Què demanaries si...? Hi ha frases que no em puc permetre. La meua vida és complicada. Demanaria massa. Tenir internet de franc és un gran què. No puc queixar-me. Passar dels contactes per escrit a parlar per la pantalla ha estat un gran pas. A poc a poc, em dic per esperonar-me.

—Oh là là! —fa l'Elexa molt melòdica.

—A aquest món, li cal menys Whatsapp i més visites inesperades! —li he deixat anar sorprenent-la per Skype.

—Em trenques els esquemes, Índia. Et desconnectes quan vols i apareixes sense avisar. I perquè estàs bona sense estar prima! —Riem.

—Soc una tia massissa, ho pots dir. —Faig teatre.— Els homes es moooren per les meves corbes; que són més insinuants que les d'aquesta bombollassa —dic assenyalant el zòrbing que m'encercla. Riem.

—El que no m'agrada del zòrbing és que fa molt grassa.

—Sí, però aïlla bé.

—Tens raó. L'acústica és espectacular. De tota manera, no et fa sentir una mica ridícula?

—Per què? Tothom en porta. Internet és així. És un vestuari futurista. A mi m'agrada. I a sota, t'hi pots posar el que vulguis.

L'Elexa tecleja dins el zòrbing, religiosament tancada i separada de la resta del pis. La comunicació amb la seva família és mínima. Com que menja poc i a deshora, es pot saltar les trobades per esmorzar, dinar i sopar. Els seus pares la tracten com a una planta delicada. Li porten aliments dietètics, partitures i roba. Avui estrena una gasa groc pàl·lid d'un dissenyador japonès. Encara que no surt gaire de casa, li agrada vestir bé. L'ànima. I com que es fa selfies, tothom li veu els vestits. Així que en segueix comprant en línia. Tanmateix, darrerament no es fotografia gaire. No en té ganes. El seu habitacle d'Asimov ja no l'estimula. Els neuromants de l'institut que venien a visitar-la ja no ballen en el seu petit cosmos. L'hauria de pintar de negre i vermell per sentir-se a l'infern i fer por a qui gosés entrar-hi. Però no és una noia agressiva. Des que ens vam conèixer en línia, som inseparables, per bé que jo no tinc l'aspecte de nimfa desvalguda. Com que sempre vesteixo d'Índia amb serrells i cintes al cap, diuen que tinc una personalitat sexi i salvatge.

—Deu ser que estic depre.

—Elexa, els que no pareu d'esmentar els vostres ex per Facebook, què us passa? No teniu un altre tema?

—Ja no soc de Facebook! És un fòssil. Ja no hi trobes ningú. Tothom és a Friendglobe.

—Jo em vaig criar amb FB i amb Storify, que, tot i ser més seriós, ja ha desaparegut. Però ni abans ni ara no s'ha de repetir mai amb un ex! Penseu que tornaran?

Premo l'estop de la meva sèrie. Però deixo la partida de rol en marxa.

—No em renyis, Índia. Estic fatal. Com va el guió?

—Buf. Aquesta setmana m'han tocat escenes d'amor; no hi ha dret: els de la sèrie d'*Hospital a Mart* em van contractar per temes mèdics! Però es veu que al 2200 també s'enamoraran i estarà ple de ciberafers... La malaltia del petó! Quants cucs d'enzens haurem empassat les dones per tenir tantes merdes de papallones a l'estómac? Soc una lepidòptera amb massa classe per covar els seus ous. Si l'amor és cec, s'hauria de considerar una discapacitat.

—És bonic mentre te'l creus. El meu amor...

—... et va pujar al puto cel i et va deixar caure. Segueixes un llimac que s'arrossega. Quin humor. El que ens agrada avui, ens matarà demà —assevero mentre continuo prement botons del cinquè nivell d'*Héroïnes Noires*—. El romanticisme és pitjor que el paludisme. El sexe alleugereix la tensió, mentre que l'amor la causa. Perd el cul per un home, però no el cap. Ni la gana.

Parlo sense fer-li gaire cas. Estic més pendent dels punts que guanyo fent d'heroïna malvada que de la conversa. Tanmateix, quan surt *el tema*, suspenc momentàniament la partida.

—Has menjat avui? —L'Elexa fa que no i se submergeix a Friendglobe.— I ahir? —Fa que sí mig alegre.— Però ho vas vomitar? —Ho admet avergonyida.

—No puc fer una cosa a la meitat. O menjo molt o res. —Li ofereixo un xiclet des de l'altre costat de la pantalla. L'Elexa em somriu.

—Jo també soc exagerada, però tu vas del feble al feblíssim. Fas cara d'internet, amb aquests ulls. Cada dia t'assembles més al teu Furby —la renyo mirant el robot que veig darrere seu.

—No es diu Furby, es diu Fafà; t'ho he dit mil vegades.

—Mentre no t'assemblis a aquella andròmina que només són cables...

—També té boca i ulls! —em protesta rient mentre agafa la Kismet—. Atansa't a la càmera, Eco, i parla a aquesta amiga meva.

—Hola, maquineta —li dic amb un somriure.

—Hola, personeta —em respon l'Eco imitant la meua entonació.

—La teva mascota és al·lucinant, no es pot negar. I això que em dedico a la ciència-ficció. A l'Eco també li sobresurten els ulls com a tu. Es nota que sou família. Un gran cap pensant i un menyspreu absolut pel cos.

L'Elexa em somriu però aviat torna a acotxar el cap i a textar entotsolada. L'observo en silenci.

No aguanto quatre hores de classe sense música. Com és possible que hi hagi persones que puguin viure sense? Sovint, però, no trobo la tonalitat adequada per concentrar-me amb els llibres. La música vol dedicació exclusiva. No com a teló de fons per ajudar-me a estudiar. Els grans amors no volen anar de comparsa; ens exigeixen el màxim.

Encara em queda una mica de bondat per socórrer els que estan pitjor que jo.

—Fa temps que li dones? Quantes hores has dormit?

—Jo no dormo —respon la robot.

—I la teva ama em penso que tampoc. Malament si no contestes, Elexa.

—Digue'm alguna cosa divertida, a veure si em despertes. O bona.

—Una cosa bona o divertida... Haver-te vist la cara quan escrivies això que has penjat sobre la música. Quina cara més cool.

—Tu ho has dit: més cul.

—Que no! És com haver-te vist cardar i, tot seguit, veure néixer la teva filla a velocitat supersònica.

—Hauria fet una altra cara si hagués cardat de debò en lloc d'haver parit aquest monstre.

—No soc una monstre —protesta l'Eco, com si anés per ella.

—No et flagel·lis tant, Elexa. És molt maco el que dius de la música.

L'Elexa s'aixeca de la taula. La perdo fins que torna al meu angle de visió quan obre la finestra.

—Ei, gent del carrer! —crida abocant-s'hi amb el zòrbing posat—. Si escolteu música rara, soc jo! Em surten coses estranyes del cap i se m'escapen per la finestra!

—Que trempada que ets, quan vols. A veure si deixes la depre. M'agradaria morir-me de riure un dia seguit. Tu no? —Arrotonsa les espatlles.— I si deixem de bombardejar la felicitat i la posem a prova? —Fa un mig somriure i torna al seu ordinador.

—M'ingressaran en una clínica.

—Per què?

—Dic massa parides. I perquè, segons ells, estic perdent el cap i no el cos, com voldria. Mira què vaig interceptar fa uns dies.

L'Elexa tria un arxiu premut entre un maremàgnum de carpetes i una cinquantena de pestanyes que fan tanda per ser ateses. La cua de pestanyes indica que tot la cansa més que no pas una ànsia de coneixement.

—«Les neurones es comuniquen a través d'una pel·lícula oliosa que envolta la mielina» —em llegeix—. «Si el cervell no té prou greix, els senyals elèctrics no flueixen i la connexió dels impulsos nerviosos es talla. L'anorèxia nerviosa provoca insuficiències mentals. El nostre objectiu mèdic és que aquestes anomalies siguin el més transitòries i reversibles possibles». Ho deus entendre millor que jo. Els de la clínica ho han enviat als pares. Parlen d'amagat sobre mi, però tinc la seva correspondència hackejada. No sé per què he d'anar a un psiquiàtric si soc més llesta que ells. El menjar no és el problema. Com tu saps, tinc problemes més grossos, començant pel meu amor que...

—*Acabant* amb el teu amor... Elexa, si va jugar amb tu un cop, ho tornarà a fer. Coneix els teus punts dèbils. Sigues una paia dura. Oblida'l. No tornis a buscar una persona tòxica.

Faig un globus i el peto. Té un lleu ensurt i deixa de teclejar.

—Per sobreviure a la pèrdua d'un amant, cal enamorar-se d'un de millor, Índia?

—«M'ha estimat» vol dir «M'haaas timat». Busquen uns pits i un cul i troben una ànima. I els decep. La gran infidelitat és regalar la mateixa cançó a dues persones, com ha fet el teu imbècil. Com si no sabés com d'important és per a tu, la música. —Assenteix a punt d'ensorrar-se; més val que la salvi.— És divertit, el Twitter. Mira aquest. —L'Elexa obre l'enllaç que li envio i riem.

🐦 @QuèdeRap Les dones són tan complicades que quan coneixen un príncep blau no és del to de blau que volien.

—Provo d'aixecar passions, però pesen massa. Molts prefereixen els jocs virtuals, en lloc de cardar —em confessa—. A mi tant me fa. L'important és estar amb algú: compartir fotos, enllaços. La impotència masculina ni em va ni em ve.

—Jo també busco un àngel. Però amb sexe. No hauries de tolerar que et deixin per un smartphone. Som més importants que ells. Quan fem un clau amb talons, n'hi ha pocs que estiguin a l'altura. Deixar segons qui enrere proporciona un plaer inenarrable. Busco home per a relacions esporsàdiques. —Em faig la provocativa amb el xiclet, però ella no em segueix la broma i continua amb la mirada distant nuant-se els cabells.

🐦 @PetiteMariona Less love. More sex. No calls. Just texts. New boy. No ex.

—Estàs segura que el xiclet no engreixa? —Li faig que no.— Et veig i em venen ganes de mastegar-ne un. Però a YouTube vaig veure que una noia s'havia inflat per l'aire que havia empassat menjant xiclets. Tot engreixa, Índia. No vull viure en aquest món on tot gira al voltant de l'alimentació: esmorzar, dinar, berenar, sopar, esmorzar... Ens passem el dia halant!

—Entre els homes i el menjar, estàs arreglada. Primitivisme total. No et pots limitar a coses tan elementals. Si no tinguéssim

aquest vidre al mig, te'n donaria un. —Li ensenyo el xiclet.—
A veure quan descobreixen la desintegració de la matèria i ens
podem enviar coses per la xarxa.

—I teletransportar-nos! Seria maco estar juntes al mateix
lloc. No ens hem vist mai en persona. Em fa una mica de por.
Potser no et caic bé.

—No et preocupis. Ja em caus fatal —li responc amb iro-
nia—. Però no hi ha manera de desempallegar-se de tu. L'amor
és així. Saps com es diu en italià Cupido? *El putto alato!* El nom
fa la cosa. A veure si t'agrada el tuit que acabo de penjar. El faré
dir a la mare de l'astronauta. Aplica-te'l: «Els amants s'han de
mantenir com a mínim a tres-cents metres. Si no, exerceixen
una pressió intolerable». Així que, a l'escena següent, envio la
noia amb un coet a treballar a Mart. A tu també et convidria!

—No sé si aguantaré, Índia. Tu ets molt forta. Amb els ho-
mes i amb tot. A la clínica, m'ho requisaran tot. Em moriré sense
l'Skymòbil i l'Aerytod. Quina culpa té la música del que em pas-
sa? Per què me l'han de prendre? Em deixaran sense res.

—Em tens a mi. Et desenganxaràs... Ho superarem. Les con-
nexions entre dones són de por; podem transformar el planeta!